

המדינה שבדרך – יומן מסע

תגובות צופים

יואל שלום,

עם סיום הקרנת הסדרה, אני רוצה לומר לך שמזמן לא קיבלנו כל כך הרבה תגובות לסדרה ששידרנו. מסתבר שהסדרה הצליחה לגעת בהרבה מאד צופים, הדרך שבה בחרת לעסוק בדברים ריגשה אותם וטלטלה אותם. הצלחת לגרום לאנשים לחשוב ולהאמין שניתן לעשות דברים אחרת במדינה הזאת. אני שמח שפנית אלנו עם הסדרה ועוד יותר שמח שהצלחנו להביא אותה (בחמשת הפרקים) לשידור בעת הזאת.

תודה ובהצלחה בהמשך.

אלי בבא

מנהל התוכניות – ערוץ 1

תודה!

יואל שלום

אני מבקש להודות לך על סדרת התעודה "המדינה שבדרך". סדרה שהרטיטה לבבות רבים של צופי הערוץ הראשון. ברגישות בביקורתיות מתאימה ובעין ויזואלית דומעת וצוחקת, היטבת לתעד ולתאר את המדינה מהחרמון עד ים סוף. את אנשיה את ההיסטוריה המדממת שלה, את כאביה את יופייה, את תסכוליה ואת אהבת אנשיה ואדמתם ומורשתם. הסדרה הזו תישאר בארכיון הטלוויזיה לדורות של צופים ובכך עוצמתה.

בשמי ובשם מחלקת התעודה, אני מבקש להודות לך ולצוות ההפקה המסור על היצירה הבלתי נשכחת.

בברכה,

איתי לנדסברג

מנהל מחלקת תעודה – ערוץ 1

יואל שלום,

הפרק הראשון בסדרה עשיר באנושיות, בחום, בידידות, ברעות, בציונות, בצילומים נפלאים, בשיר מלווה מקסים, במילות השיר הקולעות בתוכן. הרבה דמעות היו אתמול ובצדק. כל החיים כולנו עסוקים בעשייה יום יומית, כל אחד בעיסוקיו ולפעמים אין זמן לעצור ולהסתכל על הכל, מהצד. אפשרת לנו אתמול לעצור לרגע והצבת מראה מול עינינו. מראה שתזכיר לנו את מה שלפעמים אנו שוכחים, בהמולת החיים: את הערכים בזכותם אנו חיים פה, את היופי האנושי הקיים בארץ, את המשמעות העמוקה לעובדה שיש לנו מדינה משלנו, את הצורך להיאבק עליה ולא לקבל אותה כמובן מאליו. את העובדה שיש בארץ אנשים טובים ונהדרים. כמוך.

בעידן של היום הסובב סביב ה"אני" והשינוי הרב שחל בחברה הישראלית עם השנים, חשוב לזכור ולהיזכר מי אנו באמת ולמה אנחנו כאן. כשהקשבתי לדבריה של הנערה שאיבדה את אביה המילואימניק בכפר גלעדי, הרגשתי שהיא מבטאת את כל מה שהוא ישראלי ויפה במדינה הזו. המונולוג הפשוט שלה על החיים בלי אבא, השאלות הישירות והאישיות שהיא מפנה אליך והדיאלוג בשפת הגוף של שניכם המשתקף בצילום הם מסמך נדיר. יואל, אני מרגיש שזו הייתה זכות להכיר אותך, ללמוד ממך אהבת ארץ וללוות אותך במסלול חייך. יישר כח לעוד הרבה שנים של פעילות מבורכת שלך.

ש.ר.

יואל יקר,

קצרו המילים לבטא את החוויה הנהדרת שחווינו אתמול. הפרק מראה בצורה הכי פשוטה והכי אמיתית מהי אהבת מולדת, מהי אהבת הארץ ובעיקר בעיקר מהי אהבת אדם. בעיני הסרט מעביר את הערכים הכי בסיסיים החסרים כל כך לנוער של היום בלי שום פומפוזיות, בכנות ובלי להזכיר את המילה ערכים וחינוך אליהם. הכל מועבר מתוך המעשה עצמו ומתוך אישיותך המאוד מיוחדת, יואל.

עם כל שלוש שנותיי כמחנכת בישראל אני מורידה בפניך את הכובע על מה שעשית ועל איך שעשית זאת. יישר כוח ושתוכל להמשיך וליצור שנים רבות נוספות.

ל.ש.

שלום יואל

לפני כמה דקות סיימתי לצפות בתוכנית הראשונה של "המדינה שבדרך" אני לא חובב טלוויזיה מושבע, אבל הייתי מרותק לתוכנית ואפילו הדמעות זלגו בכמה סצנות רציתי להודות לך על העוז והענווה שיש בך, על אהבת העם והארץ שדאגת להראות בכל רגע בתוכנית בתפקידי אני מנהל בית ספר תיכון בראש העין, תיכון בנים דתי.

לאחר הצפייה בתוכנית הייתי מאוד מאוד שמח לו ניתן להזמין להרצאה בפני תלמידי כיתות י-יב להערכתי יש לך הרבה מה לתת, וסיפור חיך והאופטימיות שבך יש בהם משמעות רבה לדור הבנים שבדרך. אודה על תשובה חיובית, גם תשובה שלילית תתקבל בברכה כל טוב, בריאות אושר ועשייה ברוכה

ר.ל.

יואל, שלום רב

הצלחת לרגש מאוד את כל המשפחה המורחבת בהקרנת פרק ראשון מהסדרה שלך בשבוע שעבר.

מנהל כפר הנוער, מנהל רשת אמ"ת והמשפחה מבקשים לדעת כיצד ניתן להשיג את הפרקים של הסדרה בדיסקים לשם הנצחה ואף לשם הקרנה לבני הנוער ודיונים בנושאים חינוכיים שונים: אהבת הארץ והמדינה, אהבת האדם באשר הוא אדם וכ"ו בברכה, הוקרה והערכה רבה, עוזרי משה

יואל יקר שלום,

ראיתי בשבוע שעבר את הסרט שלך והתרגשתי מאד. מאד ריגש אותי לראות את אהבת הארץ שקבלה ביטוי חזק כל כך בסרט. חשבתי שזה סרט שצריך שיראו אותו בעוד פורומים ולא כאירוע חד-פעמי בערוץ אחד. באופן אישי הייתי רוצה שאחי ומשפחתי יראו את הסרט, אחי איבד בן בעופרת יצוקה, מ"פ בגולני, מלח-הארץ. הסרט שלך נוגע כל כך חזק במחיר של הרבה מאיתנו, חשוב לי שיראו אותו האם יש מה לעשות בעניין? מקווה לשמוע ממך.

ר.

יואל שלום

בכיתי לאורך כל הפרק הראשון שלך גם כי החזרת אותי למקומות שלי וגם על מה שמתמוסס לנו בין הידים, בחיים היום. הצלחת לרגש ולהרעיד גם הרבה מחברי שיחד היינו בגולני במלחמת יום הכיפורים ועד היום אנחנו מדשדשים בחיים, לא תמיד עם האפשרות להביע. תודה לך. מחכה לפרקים הבאים

ר.ג.

למר יואל שרון שלום רב,
צפיתי אמש ב"זנב" של הפרק הראשון בסדרה שלך, בערוץ 1 והבוקר ראיתי אותך בתוכנית הבוקר של ערוץ 10 לאחר הופעתם של יעקב שרת ויוסי אחימאיר.

הנני מדריכה במוזיאון המושבה ע"ש ערן שמיר במזכרת בתיה, בת הדור החמישי לאחת מ-11 משפחות המייסדים (1883). וההדרכות שלי משולבות בסיפורי המשפחה וזיכרונות אישיים (אני בת דורך- הייתי חיילת במלחמת יום כיפור) מאז ומתמיד התעניינתי בתולדות הישוב בכלל ותולדות משפחתי בפרט. אתמול הדרכתי קבוצה של תיכונים וחסותי לפני ההדרכה- היו למציאות. קבוצת בני נוער, שאין להם כל עניין בהיסטוריה, שלא לדבר על ידע נרכש במסגרת בית הספר... כל עניינם, צחוקים, משחקים בטלפונים הניידים ושאלתם: מתי ייגמר הסיוור... לצערנו- אלה פני רובו של הדור... לא אומר "איפה טעינו" אלא "מה ניתן לעשות...". מאתמול "קודח במוחי" הרעיון של "שילוב כוחות" להטמעת ה"עבר" בקרב בני הנוער. ברור לי כי הדרך הפרונטלית הישירה -אינה נכונה. מלבד אהבתי לנושא, אני רואה שליחות בהנחלת המורשת. המדריך הראשי במוזיאון -ערן קרניאלי ואנוכי תמימי דעים כי יש לעשות דבר מה. נשמח להיות אתך בקשר. בברכה, י.ר.מ.

מתוך תוכניתו של משה תימור – שישי אישי – 30.10.10

אני מצדיע לאיש הקולנוע המוכשר יואל שרון. אין כל קשר בינינו ואיני מכיר אותו. ביום חמישי האחרון הייתי מרותק למרקע, בו הוקרן הפרק השני מתוך חמישה פרקים אותם ביים והפיק שרון ושמה "המדינה שבדרך". את הפרק הראשון החמצתי. הסדרה היא הצצה וחדירה מה שיואל מגדיר החצר האחורית של מדינת ישראל. ומדוע המדינה שבדרך? בדרך לאן? אני מעריך שיואל וגיבוריו המצולמים מבקשים להתריע בדרך לקטסטרופה אליה נגיע אם המדינה תמשיך להתנהל כפי שהיא מתנהלת כיום בחברה הישראלית. יואל שרון נפצע במלחמת יום הכיפורים ומאז הוא מרותק לכסא גלגלים ולאופני נכים... היה מעניין ומאלף לראות את גיבורי הפרק השני כל אחד עם האמת שלו והיא הייתה קשה ומאתגרת. הטבע והנופים העצימו את החוויה והמסר. אני מאוד ממליץ לצפות בשאר פרקי הסדרה המדינה שבדרך...

יואל יקר

הורי, אחיותי, ובעלי ישבו אצלי בסלון ביום חמישי האחרון וראינו את הפרק השני וההתרגשות הייתה גדולה.... אתה אומן בעל נוכחות בסדר גודל שלא פוגשים כל יום.... קבל שאפו...ישבנו ולא רצינו שהפרק יגמר, גמענו כל דקה בשקיקה.... תודה, דפנה

ביום חמישי האחרון, אחרי סיום השידור של "מבט", בערוץ הראשון, התמקמתי מול המסך ולא נעתי ולא זעתי מתחילת שידור הפרק (השני) בסידרה "המדינה שבדרך" ועד סופו. אני מקווה להיות שם באותה השעה ובאותו המקום גם בימי חמישי הבאים. ממליצה גם לכם לצפות בסידרה שביים והפיק יואל שרון. לצערי, מתברר ש'פספסתי' את שידור הפרק הראשון בסידרה. מכיוון שאינני מוצאת את השידור באתר הטלוויזיה הישראלית (ערוץ 1), לא נותר לי אלא לחכות לשידורים החוזרים כדי להשלים את החסר.

אני מתרשמת שזוהי סידרה שרוויה באהבה לארץ הזו ולאנשיה השורשיים והטובים. היא מעלה גם הרבה תהיות בקשר לערכים עליהם חונכנו - אנחנו שנמצאים כבר בעשורים העליונים של גילנו - ועל עתידם של בנינו ונכדינו. יואל נפגש עם ארץ ישראל הטובה והיפה של פעם שכואבת את השינויים ובכל זאת מצפה ומקווה לטוב. האם אין בבחירה הזו געגועים לעבר מוכר ואולי יש אידיאליזיה של העבר ההוא? ההתרשמות שלי מבוססת, כאמור על הצפיה רק באחד מחמשת הפרקים של הסידרה. כך או כך, התרגשתי עד דמעות. מודה ולא מתכחשת לעובדה כי אהבתי את המראיין, את המראיינים. את המפגשים, את הנופים, את התקווה, את האנושיות שבכולם. אין בפרק הזה רגע דל. העריכה קצבית ומקצועית והצילומים נפלאים.

כאמור, מדובר בסידרה בת 5 פרקים. בסידרה זו יוצא יואל שרון, נכה צה"ל, לבדוק האם המחיר ששילמו הוא וחבריו היה שווה. הוא רוצה לשמוע מה "שיש לנו, הישראלים, להגיד על החיים שלנו. אני רוצה לשמוע הכל, להיכנס להם לוורידים, להתחבר בלי הנחות לחלומות ולתקוות, לחששות ולפחדים, לרגעי השמחה והעצב." ככה הוא כותב ברשומתו ב-YNET בשנת 2007 כשהחל לתעד דרכו בשבילי המדינה. יואל ניחן בכריזמה ובכושר להתחבר לאנשים בקשר בלתי אמצעי. העובדה שבני שיחו מתישבים לידו, כשהוא ישוב על אופניו ומדברים אתו "בגובה העיניים" יוצרת קשר אינטימי בינו לבינם ולתחושתם גם הזמנה לקהל הצופים להצטרף ולהתחבר לתכנים בלא חשש של מציצנות.

יש בסרט מפגשים שאינם מתוכננים והם מן הסתם המוצלחים והאוטנטיים ביותר. דמעות עלו בעיני במפגש בין אביגדור קהלני ויואל שרון בעמק הבכא (תמונות להלן), שם ניסה קהלני ל'הרביץ' תורת אהבת הארץ, ציונות ומוטיבציה לבני נוער - שהשעמום שלהם בשעה שדיבר ניכר על המסך ועורר אכזבה מרה, צער ומחשבה נוגה על דמותם ותעוזתם של גיבורי הארץ הזאת בעיני בני הנוער של היום:

יואל מעורר הזדהות ואמפתיה באופן הפנייה שלו למרואיינים, בטון הדיבור, בבחירת הנושאים, ברגשנות ובחום המבצבים בפגישותיו עם חבריו ומכריו וביחסו לארץ הזו. למען גילוי נאות, אני זוכרת את יואל שרון עוד בשנות ה-70, לאחר פציעתו, כשעבד כעורך סרטים בערוץ הראשון. האומה כולה היתה עדיין תחת הלם המלחמה וסיפורו עבר בבנין מפה לאוזן וכמובן שעורר הערכה וכבוד. אי אפשר היה להתעלם מן הבחור הצעיר (של אז) ששילם את המחיר היקר למען החיים בארץ הזו והיה חדור תקווה והחלטה להמשיך בחיים.

ל.

יואל שלום,
שמי נימרוד אני ממושב ניר ישראל בן 39
הרגשתי צורך לכתוב לך, מאוד משמח אותי לראות כל שבוע את התוכנית שלך, כל שבוע אני נחנק מחדש מהעוצמה שאתה מעביר במסע שלך, באנשים שאתה נוגע כל שבוע מחדש מהיכולת שלך לתת ביטחון, אתה נותן לכמה דקות הרגשה של ישראל הישנה וטובה, שאני אישית מאוד מתגעגע, לרצון העז לתת לאחר ולא לקח. בתוכניות של אתה כל הזמן אומר "אני או אנחנו המשוגעים" ואבל זה לא נכון, נהפוכו, אתה מציג את האדם האמיתי שבך ללא צבעיות, שמאוד מקובלת היום. מבחינתי אתה מלך הארץ הזאת, כל הכבוד לך אני ממש מעריץ אנשים כמוך, שחסרים לנו כל כך במדינה שלנו. בבירכת ישר כוח.

נ.

שלום לך מר יואל שרון,
אתמול ראיתי את הפרק השני בסידרה שלך והתרגשתי עד דמעות. אני כבר לא ילד, למעשה כבר חגגתי השנה את גיל 55 ואני לא בוכה בקלות. הפעם האחרונה שבכיתי היה ברצח רבין ז"ל בכיכר, שם הייתי יחד עם בנותיי בהפגנה. אני חושב שהסידרה שלך "המדינה שבדרך" היא סידרת מופת וכבר סידרתי את הממיר מקליט להקליט את כל הסידרה. בטעות פיספסתי את הפרק הראשון, רק לאחר הצפייה בפרק השני, הבנתי איזה טעות זו היתה. איך ניתן להשיג את הפרק הראשון? (אפילו בתשלום). ניסיתי לחפש באינטרנט, ולא מצאתי. אודה לך על קבלת פרטים. בתודה מראש

ובברכה
שלמה.

יואל שלום
צפיתי היום בפרק השני של הסרט שלך וכמו בפרק הראשון עמדו לי דמעות בעיניים העריכה
נהדרת והסרט עשוי טוב. הקטע עם קהלני היה קשה מאוד הנוער שישב שם (והוא רק
מידגם לצערנו) איננו מבין על מה אתה ואנחנו מדברים. לגביהם אנחנו זקנים חסרי תועלת
י.ב.

שלום יואל
יש מקרים בהם זפזופ מקרי בטלויזיה מוביל למשהו יפה - וכך קרה לי הערב.
דומה ששירי "נאהב", שכתבתיו לאחר מלחמת 1982 ידבר ללבך (הולחן על ידי אורי קריב)
עלה והצלח
מייק אלדר

יואל יקר,

לאחר שצפיתי בפעם הראשונה בתוכנית, כמדומני פרק שלישי בסדרה, אני מרגישה צורך עז
לומר לך, שכ"מכורה" לסרטים דוקומנטרים מכל הסוגים כל חיי, זה בהחלט היה הסרט
הדוקומנטרי הכי מרגש עבורי, למרות שהעצב הרב שנתר אחריו קשה מנשוא.
אתה בן אדם מדהים ויצרת סרט מדהים, שספק אם בישראל הצינית של היום יופנם על ידי
רבים.

בתודה עמוקה,
O.G.O.

שלום יואל שרון,
סוף סוף הצלחתי לראות אתמול את התוכנית שייצרת. לצערי, ידעתי עליה אך פיספסתי את
השבועיים הראשונים.
היה מעניין, מרגש ובהחלט נועז, אהבתי את הישירות והפתיחות בשיחות עם האנשים
ובשיתוף שלך את המחשבות שבעקבות.
ובמיוחד כל אישי, אנושי, ישראלי - התחברתי להרבה דברים.
נשמע לי שעברת חוויה מדהימה ואיזה כף להיפגש ולהכיר אותך, דרכה.
חבל שזה מוקרן ביום חמישי מול הכדורסל...
ה.ע.

יואל,
לקח לי זמן לאתר את המייל שלך ולשקף לך את שמתרחש בקהילה שלנו לאור הקרנת
הסדרה המדהימה שלך. אני מכורה לסדרה שלך ואני לא לבד. במושב שלנו ובישובי הסביבה
בעמק יזרעאל, הוא הפך לשיחת היום והפך ל"סדרת קאלט". מזה שלושה שבועות שה
SMS לא מפסיקים לזרום ולהחליף חוויות ורגשות. כך קורה גם במפגשים בין אנשים. יש לנו
הרגשה שישראל הישנה והטובה שוב מתגלה לנו מול העיניים ושביב של תקווה חוזר אלינו
ובגדול עם אנשים כמוך וכמו אלה שאתה פוגש מידי שבוע.

אהבתי מאוד את שני הפרקים הראשונים שהיו מרגשים מאוד והעמק שלנו לא הפסיק
לבכות, אך הפרק האחרון על מיעוטי הגליל הפתיע ובגדול. הוא חריף ויפה מרגש ובעיקר
מכאיב.
הדבר הנורא בעיני זו גבהות הלב והביטול המוחלט של האחר כסובייקט בעולמו. בזה חטאנו
מההתחלה.

מעבר לתכנים המרתקים ולאנושיות הפורצת, הסדרה מצולמת מאוד יפה ועשויה במקצועיות נדירה.

אנו סקרנים ומתוחים לקראת הפרק הבא,

שבת שלום,

י.ש.

ליואל שלום,

צפיתי זה עתה בפרק הרביעי בסדרה המרגשת שלך, "המדינה שבדרך", יומן מסע. אני חייבת לציין שכל פרק מרגש אותי ומחזק בי את התחושה שמה שמשתקף מהתקשורת היום הוא פיקציה ושהמציאות של החיים במדינה היא זו שמשתקפת בסדרה שעשית. כתושבת הצפון (קיבוץ שניר) שמחתי לראות את ה"גילוי" של תושבי הצפון על ידך. אני אשמח לקבל מידע לגבי הוצאת הסדרה בדי.וי.די כדי לרכוש אותה, וכמורה שמלמדת בתיכון בקרית שמונה אזרחות והסטוריה שנים רבות, אני מקווה להעזר ביומן המצולם שלך לחיזוק הקשר של תלמידים לארץ, לנופיה, לאנשים שהם מלח הארץ שלה, ולרצון לתרום ולשרת את המדינה.

תודה לך על יצירה מרתקת ומרגשת.

ט.ש.

ליואל שלום רב!

אני צופה בסדרה שלך "המדינה שבדרך". אתה ענק!!! איש עם נשמה. הסדרה הזו וכל המסרים החשובים שאתה מעביר ראווה לכל המחמאות והפרסים. בכל פרק אני מזיל דמעות של התרגשות והערצה. כל הכבוד! תמשיך ותצליח בעבודה החשובה הזאת.

בברכה מ. - קיבוץ בית-גוברין

שבוע טוב יואל,

אין לי מה להגיד חוץ מזה שגרמת לי להזיל מס' דמעות ולא קטן לאחר שצפיתי בפרק הרביעי בסדרה. יחסית לכך שאני בן אנוש עם חוזק נפשי וריגשי מיוחד משהו, הצלחת לפצח את הקוד שלי.

הייתי מת להצטרף למסעות בארץ הללו שלך. בהתנהגותך אתה מזכיר לי אותי ואולי זו הסיבה.

אין ספק שאתה אדם מיוחד ואבא משכמו ומעלה (מסור לביתך שאולי השתחררה כבר). חזק ואמץ.

אשמח לפגוש אותך באחד הפעמים.

נ.ב: פספסתי את הפרקים הקודמים. האם יש דרך לצפות בהם?

ר.ל.

איש יקר,

יורם בעלי ואני עוקבים בשקיקה ובהערצה אחר הסידרה. בכנות - מרגש ומלבב, למעט הפרק על ערביי הגליל. אני בטוחה שהגיעו "ריקושטים" לא מעטים אודותיו... הכעיסו אותי במיוחד דברי עיזאת.

כבמאי, ברור לי שרצית לעורר דיון; כמי שמתגוררת באיזור ונמצאת בקשר עם רבים במגזר - האמירות מקוממות, במיוחד מאדם במעמדו של האיש...

בברכה,

ר.ש.ו.

אני מצרפת כאן כתבה שהתפרסמה בעיתון המקומי שלנו.

ליואל אלון שלום,
בכל פעם שאני צופה בפרק מהסידרה אני מתפעלת - מאישיותך, מהנחישות, מיחסי האנוש
ומהמסר של הסידרה, לפחות איך שאני מבינה אותו.
אין ספק שצריך להשקיע כדי לחיות יחד - בין יהודים ליהודים, ובין יהודים ובני עמים אחרים
שבתוכנו, אבל זה דורש ויתור וסובלנות.
גם אם לא הכל היה אידיליה כאשר הורינו והוריהם באו לכאן, נדמה שהדברים אז נראו טוב
יותר מבחינת היחס בין אדם לחברו.

בברכה,
ר.ש.

אני יחד עם אשתי צופים בתכניתך "המדינה שבדרך".
היום היה הפרק הרביעי, ועד עתה הוא הפרק הטוב מבין קודמיו בערכים שהוא מציג, אהבת
האדם באשר הוא !!! וכמו למשל אהבת הנוף. אבל רציתי לומר יותר מזה: אתה מצליח
להכניס בנו מחדש רוח חיים, ערכים שלא נס ליחם
אנו מצפים בכליון עינים לפרק הבא.

בהערכה רבה
י.ש.ח.

שלום יואל
עכשיו סיימתי לראות סרטך המדינה שבדרך
רציתי להגיד לך שהסרט ריגש אותי מאוד
מכל הבחינות ממש פנינה אמיתית
יישר כוח, ב.ב.ס.

אגב אודה לך אם תוכל להפנות אותי היכן ניתן לראות את הפרקים הנוספים

יואל שלום רב,

שמי יפעת בן-שושן, עד לא מזמן שימשתי מנכ"ל פורום היוצרים הדוקומנטרים ולפני כן
ניהלתי את מחלקת הפקות וקרנות ברשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו.
בימים אלה אני עובדת על הקמת מיזם (עצמאי) להפצה ולשיווק של הסרטים והסדרות
הנפלאים שעושים כאן בתחום הדוקומנטרי ושאינם זוכים לחשיפה הראויה להם בקרב כל
הקהלים. ההפצה היא בעצם לכל מטרה - צפייה, לימוד, כבסיס לדיון, ימי עיון ועוד. אחת
ממטרות המיזם היא להציע מאגר גדול מאוד של סרטים ולהתאים מתוך המגוון העצום את
הסרט הנכון לקהל הספציפי (בניגוד להפצה של סוג מסוים של סרטים שמתאימים רק לסוג
מסוים של קהל).
את הסרטים אני מפיצה לכל מסגרת שאני מצליחה להגיע אליה וכרגע אני עובדת בעיקר עם
בתי ספר, גם אלה שיש בהם מגמות קולנוע וגם כאלה שמבקשים את הסרטים להעשרה של
כלל התלמידים.
במסגרת פרויקט שאני מתאמת עבור הרשות השנייה ומשרד החינוך (באמצעות פורום
היוצרים הדוקומנטרים) ביקשה ממני אחת הרכזות של מגמת קולנוע לבדוק איתך האם
תהיה מעוניין להגיע אליהם להקרנת אחד מפרקי הסדרה החדשה שלך + דיון עם
התלמידים. הבטחתי לה שאבדוק איתך ובמידה ויהיה רלוונטי נדבר ונתאם. כמוכן שמדובר
במפגשים שבצידם גם שחר.

בברכה,
י.ב.ש.

כמה מילים על מהות, אנושיות ויושרה וביניהן.. יואל שרון

שלום רב לך, יואל שרון.
הלילה צפינו בפרק האחרון של הסדרה שלך "המדינה שבדרך" בן זוגי ואנוכי.
בתום הפרק, ישבנו שלובי ידיים ושתקנו. מה באמת אפשר לומר אחרי צפייה מהפנטת וממגנטת, כפי שאנו חווינו אותה?!

אני מעוניינת לשתף אותך, בחוויית הצפייה שלי. לפני כן אתוודה ואומר כי מס' פעמים בחיי עלה בי הדחף להגיב, לכתוב, לשתף... בעיקר זכורה לי הפעם בה רציתי לכתוב ולעודד את שמעון פרס עם תבוסתו בבחירות הנשיאות, למשה קצב. לא עשיתי זאת כפי שלא עשיתי גם בפעמים אחרות. אולם הפעם זה שונה, אני לא מוותרת.. למדתי ממך משהו.

הסדרה שלך רתקה אותי ורגשה אותי עד דמעות, הייתה זו חוויה מזככת ולו בשל העובדה שנגעת במהות, באמת, בין שהיא כואבת ובין שהיא מעוררת השתאות, והערכה. מכיר את ההרגשה שמכל הרעש מסביב, אתה מתחיל לזהות את הקול הנכון, את הקול שאתה באמת ובתמים מעוניין לשמוע??

כך אני חשתי מהדקה הראשונה בה צפיתי בסדרה. למן תחילת הסדרה, זיהיתי בכך חיבור לערכים של אהבת המולדת ואהבת האדם, חשתי איזו עוצמה של אמת פנימית ויושרה קורנות ממך ובה בעת התעטפתי עצב גדול וגעגוע. מיד הבנתי.

דמותך שיקפה לי דיסונאנס כה גדול לסביבה החברתית והפוליטית שלנו – היעדר הציניות, היעדר זילות של מוסר וערכים, היעדר התנשאות ויוהרה, היעדר רדידות מחשבתית. יתירה מכך, אישיותך החיובית, שפתך הנקייה מזלזול, הכבוד וההערכה לכל מי שבא עמך במגע, לרבות אלו שנושאים אג'נדה שונה ממך, כל אלו ועוד שיקפו לי, עד כמה אני מתגעגעת לפשטות הזו, לצלילות הזו, לאנושיות ואיך לא, ולשפיות הזאת.

אז אקדים ואומר שאני לא בקטע של ייאוש, על אף, שלפעמים זה לא נורמאלי לא להתיימשך נוכח פנינו. לבטח הייאוש גם זר לך.

אני בוחרת לראות את הטוב והטוב מבחינתי הוא, שיש אדם, תל אביבי, מקסים, אנושי בכל רמ"ח איבריו, שעושה הרבה דברים חיוביים בסביבתו, מעורר השראה גדולה. את האופטימיות והשמחה, הזכרתי?

יואל שרון, הסדרה שלך חשפה אנשים מכל קשת הגוונים, בחנה מיתוסים וסיפרה סיפורים מרתקים. יחד עם זאת, אתה באופן אישי, הותרת בי רושם גדול ובל ימחה. אני מודה לך על תקווה גדולה ועל אופטימיות, שאיתן, כידוע לכולנו, אפשר להפוך עולמות. יישר כוח.

..א.א.

כמה מחשבות בעקבות הסרט "המדינה שבדרך"

הי,
אנחנו אמנם לא מכירים וההבדלים בין הדורות שלנו בטח נושאים בהם איזה פער די משמעותי.

אני נעה, בת 19, משרתת בצבא, ואני חייבת להגיד שה"כובע" שאני נושאת עכשיו בתור חיילת קירב אותי ברמה עצומה לסרט עצמו ולתכנים שבו.

הסרט הזה החזיר אותי כמה חודשים אחורה לשיחה עם ראש המכינה הקד"צ שהייתי בה (מכינת רבין) שהייתה סביב יום הזכרון ונערכה אחרי לא מעט פגישות שהיו לנו באותו שבוע עם סיפורי מורשת קרב מכל מלחמות ישראל פחות או יותר.

הוא שאל אותנו שאלה גלויה מאוד ובהירה מאוד- האם יום אחד אם יידרש מאיתנו להקריב את החיים שלנו בקרב ניקח את הסיכון.

היינו 65 איש באולם ופתאום כולם השתתקו.
זה היה השקט הכי גדול שיכולת לדמיין עם חבורת ילדים בני 18, עייפים ורצוצים שמתעסקים בהרבה מהזמן בסתם שטויות ודברים חברתיים.
ישבנו שם איזה 5 דקות כשהוא חיכה שמישהו יפתח את הפה וידבר- ואם אפשר להגיד עלינו משהו זה בטוח שהיינו חבורה של אנשים דעתניים, די יהירים ומאמינים בצדקת דרכם, ואם היית שואל אותנו כל דבר אחר היינו עונים בתשובה מנומקת.
מישהו התחיל לדבר ולנמק, כשראש המכינה עצר אותו בטענה שהוא לא מבין ושאל אותו "אתה מוכן למות בשביל הארץ הזו?" הוא השתתק.
יש משהו, יש משהו בשאלה הקשה הזו- על מה אנחנו נלחמים פה בעצם? על מה מתו רבים לפנינו וימותו רבים אחרינו? יש איזה קושי ואני חושבת שהוא הכי ברור כשמסתכלים על הדור שלי, דור שאיבד את תחושת המשמעות שכרוכה בחיים בארץ הזו, ומעדיף חיים די פשוטים בסיליקון וואלי בארה"ב (בהכללה גסה כמובן).

ומה יש בה בארץ הזו? יש יפות ממנה, יש בטוחות ממנה, יש זבות חלב ודבש יותר ממנה (ואני שולחת את המייל ביום קיצי לחלוטין בסוף נובמבר, אחרי המחסור בעגבניות בואכה מחסור בחמאה).
הכל ברור- אנחנו חלק מחוזה, רבים לפני נשאו בנטל, ויש איזה חוזה בלתי כתוב שכל ילד בישראל נולד לתוכו ואיזה ידיעה ברורה שיבוא יום וזה יהיה תורו.
הסבים שלי שרדו מחנות עבודה, המשפחות שלהם נספו, אבא שלי נלחם כחייל בשירות סדיר ביום הכיפורים ואיבד לא מעט חברים ואיך שהוא ההבנה הזו שהמשימה הזו- הכ"כ חשובה, הכ"כ קשה לא פסחה על שום דור במשפחה שלי, היא ההבנה של ההווה הישראלית בארץ הזו.
תחושת המשמעות הזו, שנעלמה הייתה די ברורה לסבים שלי, אפילו לאבא שלי היא עוד הייתה ברורה בזמנו, הדור שלי שגדל לאבות שהרגישו שהיו בשר תותחים הפסיק להאמין במשמעות הזו.
אם נמשיך את רעיון המדינה שבדרך-ההתפרקות של תחושת המשמעות היא סימפטום לאובדן הדרך.

**השאלות הן מטרידות, ואני יותר מאשמח לדון איתך בהן, אבל בעצם כל מה שאמרת ברור, ואני בטוחה שאני לא מחדשת לך בשום דבר בערך-
היה לי חשוב להגיד לך, וגם להגיד לך מעבר לזה שמאוד אהבתי את הדרך שבה טיפלת בנושאים שעלו, הדרך שבה הגבת בנועם גם לדעות ואמירות קשות על הארץ הזו ובעיקר את המסקנה שלך לגבי אנשי השטח, שעושים ומהם מגיעה התקווה.**

אמנם כרגע אני בצבא ואפשר להגיד שזו מסגרת שלא מאפשרת לך כ"כ לעשות ולשנות, אבל אפשר להגיד שבשנה הזו, בשנת המכינה נגעתי קצת בעולם של אנשים שמשנים, דיברתי עם אנשים שנמצאים היום במוקד של החזית החברתית במדינה, ואכן כמו שסיימת את הסרט- הם התקווה, והיא הרבה יותר גדולה ממה שעל פניו רואים ביום ויובתקשורת. שנות השירות והמכינות הקדם צבאיות הפכו למנוע של אנשים שלא זונחים את הרעיון החברתי הזה גם אחרי צבא, שלא משאירים את הקומונה בתור קוריוז חולף של נוער שעוד לא התפכח ואני רואה בסביבה הקרובה שלי, בשכבות שמתחתי- אנחנו רק הולכים וגדלים. וכדברי אהוד מנור "לא אשתוק כי ארצי שינתה את פניה, לא אוותר לה, אזכיר לה, ואשיר כאן באוזניה, עד שתפקח את עיניה".
ובאמת יש תקווה-אולי המדינה שכבר לא בדרך תפסיק ללכת לאיבוד.

תודה על הסרט הזה, מסתבר שאחרי הכל יש דברים מעניינים בערוץ 1 נעה.

הי יואל
ראיתי קטע מהסדרה שביימת "המדינה שבדרך" ובקורב אני מייעד לשים יד ולצפות בכל

הפרקים. רק שתדע שבסיפור חייך הותרת רושם אדיר, מודל להשראה ובכלל אתה ודומיך בגדר "מגש הכסף" של המדינה.
ניחן אף בדניאל בתך היפה והחמודה שהיא מהפירות היותר יפים והטובים שהארץ הזו הניבה.
רק בריאות
ארז

לאדם המדהים יואל שלום,
אינך מכיר אותי. שמי רותי רז מקיבוץ עין גב. הרגשתי צורך עצום לכתוב לך לאחר שצפיתי בסדרה "המדינה שבדרך". שותפה לרגשותייך ולדעותייך הצלחת לגרום לי להזיל דמעה לא מעט במהלכה של הסידרה.
גם אני עברתי את מלחמת יום כיפור בצבא דווקא בגיוס החיילים והמילואימניקים.
יישר כוח על פעילותך ב"אתגרים" ובכלל.
בריאות ונחת לחיים טובים יותר במדינה שבדרך
רותי רז

יואל יקר,
ריגשת אותי מאוד בסדרה שלך "מדינה בדרך". אכן, לא קשה להתאהב בך ובדמויות שאתה פוגש בדרך וגם באופן בו אתה מנהל איתן שיחה.
בכל פרק בסדרה באופן קבוע אני דומעת...
היכולת שלך לאהוב את הארץ ואת אנשיה למרות הביקורת שכואבת לכולנו על מה שקורה להנהגה בשנים האחרונות ומעל הכל היכולת שלך לחפש ולעמוד באתגרים חדשים והאהבה לאנשים באשר הם מעוררות השראה,
תודה לך על שאפשרת לנו להכיר אותך ולהיזכר בכך שיש אנשים טובים עדיין במקום הקשה שבו אנו חיים, על רקע החדשות זה היה ממש חסר ומעודד...
ליאורה.

יואל שלום
אני צופה בכל שבוע בשקיקה בסדרה שהפקת בערוץ הראשון.
אני שמח וגאה לספר שאתה חלק מהחוויה האישית שעברנו יחד ביום הכיפורים.
מזמן הרגשתי שחסר לנו בנוף הארץ ישראלי, משהו שיחזיר לנו קצת את ארץ ישראל הטובה,
ארץ שאבד לה משהו מעולם הערכים עליו גדלנו, להעריך ולאהוב את המדינה הקטנטנה הזאת.
אתה האיש הנכון בזמן הנכון.
טוב לי לנתק את ילדי לשעה קלה מהאייפוד ולצפות איתי בסדרה.
אתה עושה זאת ברגישות, צניעות, עממיות של דוגמה אישית,
אני שומע הדים אוהדים מאנשים שצפו בסדרה והם רבים.
כמי שגר כאן בכפר ורדים שבגליל, כל המראות שראיתי בסדרה מדברים אלי שבעתיים.
לו ידעתי שאתה כל כך קרוב הייתי מציע לך אכסניה בביתי, שהיא (ההזמנה) עדיין תקפה לכל זמן שאתה באזור

אבנר יונה ממחלקת מיקי טוניס
שלום יואל
אני בלהה נוימן מבאר שבע, צופה שוב בפרק הראשון של סדרת התעודה המדהימה שלך, התרגשתי מאוד ונהייתי מכל רגע.
אני רואה בפרק הראשון שלך את טרומפלדור ונזכרתי שהיה לי הכבוד לטפל באחיו כשהייתי תלמידה בבית ספר לפיזיותרפיה בבי"ח איכילוב, הוא היה בסוף ימיו עם ביות לב קשות זקן ועזוב ומאוד דמה לאחיו, סתם רציתי לספר לך.
סדרה מדהימה.

בלהה - מעלות שבגליל המערבי המדהים

יואל שרון – שלום לך.

צפית-ראית-חווית-התרגשתי-דמעת-הצטמררתי – ובמיוחד אהבתי

את הסרט שלך על המדינה שבדרך.

ראשית – השם הכל כך מתאים. והדרך... שנית – הנחישות שלך, האומץ, ידעת לשאול את

השאלות הנכונות, היית רגיש – נתת יד, חיבת, נישקת, אך גם קולע בלי מלים – כמו

להראות את התלמידות מתעסקות בטלפונים שלהן

בעת שאביגדור קהלני דיבר. זה היה חלק מהתמונה, ולעומתו היו חלקים אחרים של נוער

מעורב ואיכפתי.

יואל – אמיתי וממש כואב היה לשמוע אנשים טובים באמצע הדרך, שמביעים את כאבם על

אבדן הערכים ועל אכזבתם מישראל של היום.

מה שבכל זאת ניחם אותי אלה האנשים הטובים שפגשתי בדרך, אנשים טובים ויפים, ואני

משוכנעת שגם ילדיהם טובים ויפים, וכמו שאני רואה את הדברים – מעגל קטן של טוב נוגע

במעגל נוסף ובעוד אחד, וכך הטוב הולך וגדל. הלוואי.

יישר כוחך על העבודות היפות שאתה מראה לנו, ועל חלקך המיוחד בהן.

ותהיה בריא!

אסתר אדלר, רמות נפתלי

יואל היקר שלום רב!

שמי אחרים אני בן 24. רציתי לומר לך כמה התרגשתי שראיתי אותך ואת אביגדור קהלני

מדברים. כשברקע סוריה... בעוז 77.

הזדהתי איתך בכל רגע ורגע. אמנם פערי הגילאים גדולים בינינו, אך ליבי קרוע לשינוי

המתחולל בעם שלנו במדינה שלנו בדור שלי.

אין לי מסר ישיר במכתב הקצר הזה רק רצון ונחישות לתת במקצת ממילותיי אלייך, אל

המסע האמיץ והיפה שאתה עושה (עשית) בארץ ישראל היפה.

כמוך, גם אני מחכה לשלום, ובתור חייל מילואים קרבי, פי כמה. כולי תקווה שיאצ לאנשים

משהו מן הלב ויהיה באמת פתח בתקופה, בדור, בזמן הזה לשלום והידברות רצינית וכנה.

רעיון התסריט מקורי חי בועט, אם יש ריאליטי ששווה לראות... זה את המסע הזה... כל ילד

וילדה במדינה המבולבלת הזו.

מצדיע המון ומאחל לך רק טוב... ריגשת אותי ...

שבת שלום

איש יקר

אתה גורם לי בכל יום חמישי למספר לא מועט של רגשות.

זה מתחיל בחיך, עובר לדמעות, מתערבב בכעס ותיסכול ומסתיים באנחת הקלה...כי..

איך אמר קהלני..אני לא זז מכאן מילימטר.

בגללך אני "חוטא" ומעשן סיגריה או שתיים במהלך ההקרנות של הסידרה..אבל בכיף.

אתה מצליח להעמיד לי מראה מול מי שאני, מה עשיתי ומה לא עשיתי..וכנראה לא עשיתי

די..אולי..

לטעמי אנחנו בצומת קריטית במצבה של מדינה שעליה לחמנו ובה גידלנו ילדים ונכדים.

אין מילים..רק תודה אחת ענקית על סידרה מופלאה, מרגשת, חודרת לכל פינה שבלב.

חיבוק ענק!!!

רמי.

שלום יואל

רציתי לומר לך שהמסע שלך מרתק והדרך שבה אתה מעביר אותנו מרגשת במיוחד, שלא

לדבר על הצדדים של הטקסט, הצילומים והמוזיקה

אני במחשבה שכל תלמיד תיכון חייב לראות אותו

איך, איך, איך עושים את זה?
גדול מהחיים - כבר אמרנו?
מסביבי ריגשת והפעמת הרבה אנשים
שתזכה להמון-המון טוב
ודניאל שלך מקסימה במיוחד
עם המון אהבה
רעיה ורטמן

איזה מסע – איזה סרט איזה איש!
ראיתי, התרגשתי, רוצה לפגוש אותך!
להאמין שעוד יש אנשים כמוך! זה נותן תקווה, זה טוען בהמון כוח!
הדס

יואל שלום

ראיתי מספר קטעים מסרטך "המדינה שבדרך" שמוקרנים בערוץ 1. מה שראיתי היה מרשים ומרגש. רציתי להודות לך אישית על הסרט. לדעתי זהו סרט חובה לכל ישראלי, בטח שלכל ילד שגדל פה. קולך שמלווה את הסרט מעבר לתמונות מדגיש את אישיותך המיוחדת, את אהבתך לאדם ולארץ הייתי בן שנתיים בזמן המלחמה, אבל משום מה אחד הזכרונות הראשונים שלי הוא הישיבה במקלט עם הסבים, הדודה ואחותי מאוחר יותר קראתי המון, צפיתי בסרטים ובימים אלה אני קורא את "על בלימה" סיפורה של חטיבה 188. שרתתי בשריון, בחטיבה 7 ועודני משרת בגדוד מילואים. אני יודע שהתרומה שלי למדינה אינה מתקרבת להקרבה היום יומית שעוברים אלה שיצא פצועים בגוף ובנפש, בטח לא לאלה נתנו את חייהם. כמוך, אני אוהב לטייל בארץ ולהתבשם מנופיה, ריחותיה ואנשיה. אותם אני פוגש לאורך הדרך, ביניהם גם את נכי המלחמות שלא מוותרים לפגיעה כיוון שאיני צופה בטלויזיה באופן קבוע, רציתי לשאול האם יש דרך בה אוכל לצפות בכל פרקי הסדרה ולהשלים את החסר. אם יש דרך לרכוש? להשכיר או לצפות ברשת? אודה לך על תשובתך? ישר כח ותמשיך בטיולייך ועשייתך בחברות, אייל

צק
Eyal Penzak

ראשית כל, אני רוצה להודות לך על "המדינה שבדרך". מעולם, אבל מעולם (!!!) לא ראיתי סדרה שכל כך נגעה לי ללב וכל כך רגשה אותי וגרמה לי לצפות לא רק לפרקים הבאים אלא גם לשידורים החוזרים. לצערי הרב פיספסתי את שידור הפרק הראשון בסדרה. במיוחד ריגש אותי הפרק שבו הופיע אביגדור קהלני. לפני כחודשיים הייתי ביום בעקבות לוחמים במסגרת בית הספר שלי, שבו הופיע אביגדור ואתה החזרת אותי לחוויה שלא אשכח בחיים! אביגדור גרם לי להבין מהי המשמעות של שירות בצבא. ובע"ה, בחודש יולי אני מתגייס.

אני תלמידה בת 18, במגמת לימודי ארץ ישראל וארכיאולוגיה. במסגרת לימודי אני נעזרת בסרטים שונים (סרטי תעודה, מבוים) על מנת להצליח בבגרות. רוב הסרטים מוקלטים אצלי מהטלוויזיה, בעיקר ערוץ 1.

שמעתי שבצעירותך הפקת סרט בשם "בעקבות הר סיני". זה כבר שנתיים שאני מנסה לפנות לערוץ הראשון בבקשה לשדר אותו.

ואתמול הפנו אותי אליך. בתור מפיק של הסרט והמחזיק בזכויות יוצרים עליו, האם תהיה לך אפשרות לאפשר את שידור הסרט בערוץ הראשון? אני מאוד מאוד אשמח לראות את הסרט. אני לא יודעת כמה הוא יעזור לי, אך גם סרטים מבוימים תרמו לידיע שלי ובהצלחה בבחינות הבגרות של השנתיים האחרונות.
בברכה ותודה,
רחלי כהן.

שלום.

רציתי להביע את תודתי והערכתי לסרטך "המדינה שבדרך". למרות שאני רק בן 28, ולמרות שראיתי בינתיים רק 3 מתוך 5 הפרקים, הסרט הזה בהחלט נגע בי וריגש אותי. אני חושב שהוא מראה את הפנים השונות של החברה בארץ בצורה ממש יפה, מעניינת ומקורית. החל מנוער הפלאפונים וה-א.מ.אסים, עם אביגדור קהלני בצפון, וכלה במסע של כפר הנוער נירים בדרום. אני גם לא אתפלא אם בטח שמת לב שלפעמים מדובר באותם אנשים. כמובן שהדמות והרוח שלך ברקע גם כן תורמות להרגשה הנ"ל.

תודה רבה.

בתקווה שהאי-מייל הזה באמת הגיע ליעדו...
אביחי רן.

ליואל שלום רב,

שמי חן פרום, 28, מתגורר בירושלים, בוגר לימודי משפטים ומתמחה בעמותת "ידיד", העוסקת במיצוי זכויות חברתיות, ונותנת סיוע משפטי ללא תשלום. אני חובב קולנוע, ובעיקר קולנוע דוקומנטרי.

בשבועות האחרונים צפיתי בסדרה "המדינה שבדרך", והתרגשתי מאוד. רציתי להודות לך מקרב לב על יצירת המופת הזו, המיטיבה לתאר בצורה נפלאה את המסע המדהים שעברת, ובאמצעותה אתה משתף גם אותנו, הצופים, בחוויה זו.

כשאני חושב על גודל האסון והאובדן אותה חוו בני דורך במלחמת יום הכיפורים, אני נמלא באחת גם ברגשות עצב על הדרך הקשה אותה עברנו וממשיכים לעבור במדינתנו, אך גם בתחושת גאווה ותחושה אמיתית כי במותם של החללים ציוו לנו את החיים.

אך חשוב לי לסיום להדגיש כי לא תחושת לאומיות (שממנה ועד המעבר ללאומנות הגבול הוא לעיתים דק) הם אלו המתעצמות ומתחזקות מצפייה בסדרה, אלא הצורך, הרצון והשאיפה המתמדת שלנו לחתור לשלום, גם בתוכנו וגם עם שכנינו. זהו בעיניי המסר החשוב מכל המשתקף מתוך הסדרה. כנראה שבמדינתנו אין לנו ברירה של ממש וגם הציווי הזה אצלנו צומח מתוך סיפורי קרב. הלוואי והיום שלא כך יהיה הדבר קרוב.

שוב - תודה!

מאחל לך (ולכולנו) המשך יצירה קולנועית חדשנית ומקורית, ברמה של "המדינה שבדרך".
חן פרום.

Kedvesh Layosh

חבר טוב שלי, יואב, ראה את הפרק האחרון של הסדרה ויצא מלא התלהבות. הוא מאד מעוניין לראות גם את הפרקים האחרים- היכן אפשר לראות אותם? אגב, הבטחתי לעצמי לרכוש את כמה עותקים של DVD כדי לתת לחברים- מתי?

Vison Latashon

שלום יואל,

שמי אורי סויסה.

אני מניח שאתה לא זוכר אותי, נפגשנו לפני כמה שנים טובות 9 ליתר דיוק, כשלקחתי חלק
כילד בפעילות עמותת אתגרים.

כאשר בהתחלה לא התעניינתי בפעילות, ועם הזמן 'אתגרים' והאנשים הנהדרים שהכרתי
בדרך הפכו לחלק בלתי נפרד מחיי. ומאז למרות שאני לא פעיל בעמותה כבר כמה שנים אני
תמיד אזכור ואנצור בליבי את החוויות שעברתי כמו כל ילד אחר בגילי ולעיתים אף הרבה
יותר מזה

כחובב סרטים דוקומנטריים (וחובב את סרטי האיכות המגיעים לקדמת הבמה בערוץ 1, דבר
שאינו מובן מאליו), צפיתי בסדרה 'מדינה שבדרך' ומאוד נהניתי מהמסע שיכולתי לעבור יחד
איתך כצופה ברחבי הארץ.

תודה ענקית

אורי סויסה

שלום,

צפיתי בסדרה שלך, "המדינה שבדרך". מרשים ביותר, הפרקים והיוצר שלהם.

האם אפשר לקנות את תקליטורי הסידרה, ואיך?

בכבוד רב

אילן ראם

תגובות לסדרה – המדינה שבדרך יומן מסע

שידור חוזר – פברואר 2012

יואל היקר מה שלומך?

נעים מאוד-שמי גל הירש, המפיק הראשי של רדיו קול רגע בצפון.

הסרט שיצרת "המדינה שבדרך", אשר שודר בערוץ הראשון פשוט מדהים.

הוא מציג תמונה כ"כ מעניינת ומיוחדת על מדינת ישראל, ובוחן אותה מזווית

נדירה במיוחד. יישר כוח גדול לך על יצירת הסרט המדהים הזה!

בקרב, אני נוסע לבקר את סבי וסבתי בארה"ב, ומאד חשוב לי שהם

יצפו בסרט החשוב הזה. האם יש אפשרות לרכוש ממך עותק או שניים?

אשמח מאוד באם הדבר אפשרי, זה מאד חשוב לי.

מעבר לכך-אשמח מאד לפגוש אותך באחד מביקורי בצפון,

אתה איש מעורר השראה, אני כ"כ גאה בך!

בהערכה רבה, גל הירש

רדיו קול רגע

ראיתי את הסדרה, הייתי מהופנטת. צריך להקליט ולשמור... לכל הקוטרים, לכל מי "שקשה

לו"... לכל המפונקים שחיים במדינה שלנו, לכל המשתמטים, אחד כמוך מזכיר לנו מה אנחנו

עושים כאן - או ליתר דיוק מה אנחנו צריכים לעשות. יישר כוח!!! קבל Big Like!!!!!!!

צילציל כהן

יואל, אפשר לראות את הסדרה מאות פעמים ותמיד היא תהיה מרגשת אף יותר מהפעם הראשונה... אתה מחזיר לנו את הגאווה בלהיות ישראלים, בתקווה שנהיה פחות " מעושרים " ויותר " מדינות שבדרך ". אתה ההוכחה שאנחנו לא רק המדינה של ניקול רדמן וטלי ריקליס סיני אלא גם של יואל שרון !!! תודה, עמרי עדיקה

ליואל שלום וברכה!

זכיתי לצפות בתכנית שלך בפעם השנייה, אין לי די מילים להביע את רגשותיי. אתה נותן לאנשים הצופים בך ושומעים את דבריך, כוחות ומקרין אהבת ארץ ישראל ואהבת אדם, אופטימיות והומור. אשרינו שיש אנשים כמוך אתה נותן לנו תקווה ומאיר את פניה היפים של הארץ הזאת. תודה! מרים

צפיתי בתוכנית שלך אתמול כמו בכל הסדרה ואני כל כך מתרגשת מהאישיות שלך מהיכולות ומהיצירתיות שלך לתקשורת, להתקשר בלב חם עם אנשים ממחוזות שונים בגילים שונים. אתה אדם מיוחד אני מעריצה אותך וזה מה שרציתי להגיד לך. בברכה חמה חנה ניסמן - קיבוץ עין דור

יואל שלום רב,

בן זוגי ואני עקבנו אחר הסדרה המופלאה שלך שהזכירה לנו את ישראל הטובה והיפה שהיינו בה וגדלנו איתה, הוא מקיבוץ נען ואני מקיבוץ ניצנים. חשבנו שנינו שאת השיר: "האיש ההוא" שכתב נתן יונתן בשנות השישים והתכוון אליו, הוא גם כיוון בעתיד אליך, "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא אשר היה כערבות הבוכיות, וכמו מבצר עתיק היה בסוף הדרך", יואל זה אתה, וכשאתה מאזינה לשיר הנפלא הזה אני מזילה דמעה ורואה אותך לנגד עיני. נכון שבערוב ימיו הוא "תרם" והקדיש את השיר לרבין אבל התכוון לאנשים כמוך. כן כן ואליך במיוחד.

נגעה ללבי אימך ניצולת "ברגן בלזן" ואני מקווה שהיא ידעה שהיית גאה בה. לא תמיד אנחנו מודעים ובזמן לומר להם שהיינו גאים בהם (או במקרה שלי שאנחנו סולחים להם) ואח"כ אנחנו כל כך מצטערים שלא הספקנו. אני זוכרת שבבגרותי נורא כעסתי על ההורים שלי שלילה לילה עזבו אותנו בבתי ילדים בני 5 ו 6 (שהיו ממוקמים ליד הכביש וליד הכרם הערבי) והלכנו לביתם הרחוק מאיתנו לישון ואותנו השאירו להתמודד עם הפחדים שלנו. לילה לילה פחדנו שפדאינים באים לרצוח אותנו (כי היה זה בשנות ה 50 ובכרם שלנו הסתתרו פדאינים). לימים ביקשתי מהם סליחה ולא האשמתי אותם יותר. הם לא היו אשמים, כך זה היה וכך התקבלו החלטות בקיבוץ, וגם הם היו צעירים שעזבו בתים והורים וברחו לארץ צעירים חסרי נסיון. בעצם, מה אני מספרת עלי, אתה הוא העיקר ולך מגיע הכבוד, ההדר והערכה.

מקווה שנפגש עוד פעם, נורית ענבר

יואל שלום, צפיתי בפרק היום ורציתי לומר לך תודה!!! סדרה פשוט מעולה ומרגשת.... אבי אברג'יל

סידרה שאסור לפספס. כמה טוב שחוזרת ומועלת על המרקע. לאה פ. יואל שרון שלום לך, אני מרשה לעצמי לפנות אליך, לאחר שקיבלתי את המייל שלך מארכיון הסרטים של ערוץ 1. מקווה שזה בסדר....

אינך מכיר אותי. שמי לירז. גרה בתל מונד. 3 ילדים, כולם שרתו בצה"ל שירות משמעותי, כולם חתמו קבע. בעלי ואני, תל אביבים במקור, בוגרי צופים, שרות משמעותי בצה"ל, עפר עבר כתותחן צעיר את מלחמת יום כיפור על רמת הגולן. על כל המשתמע. משפחה ישראלית "ממוצעת". משתדלים להיות אזרחים טובים, אוהבי ארץ ישראל, ולהנחיל לילדים שלנו ערכים אלו.

ולמה אני מספרת לך את כל זה? כיון שבשבוע שעבר צפיתי, די במקרה, בפרק אחד מתוך הסדרה שיצרת וצילמת "המדינה שבדרך". במהלך הצפייה הייתי פשוט מרותקת ונפעמת. לא ידעתי, לא שמעתי ולא נחשפתי לסדרה הזו אף פעם (בד"כ אנחנו לא צופים בערוץ 1, וכנראה מפסידים לא מעט בשל כך). בסופו של הפרק, כאשר אתה מחבק את בתך (המקסימה!) על חוף הים, שם בבסיס השייטת (בגנו הבכור התחיל שם את שירותו בצה"ל) – כבר לא יכולתי לעצור את הבכי. הלכתי למחשב, קראתי עליך, על הסדרה, "על אתגרים"... וחשבתי שאני חייבת לראות את הסדרה כולה. מתחילתה ועד סופה. אין לי מושג אם ומתי ישדרו אותה פעם נוספת, אבל אני חייבת לצפות בה.

איני מכירה אותך, אבל מתוך הפרק האחד הזה הרשמת אותי כאדם מיוחד במינו, מקור להשראה ולגאווה – על הישראליות שלנו, על עוצמות הנפש הבלתי נדלות, על המאבק שלך לשרוד, על החינוך לערכים. הסרט שעשית מדהים, מעורר המון מחשבה. מרתק.

כל זה היה כדי: (1) לשאול אותך איך אני יכולה לראות את פרקי הסדרה? (2) "להצדיע לך" – כאדם, כיוצר, כבמאי, וכישראלי שמעורר הרבה גאווה על שיש אנשים כמותך בקרבנו.

בתודה ובברכה, לירז בירן .

יואל שלום רב,

שמי גבי. אני מדריכת תיירים כבר הרבה שנים ועובדת בעיקר עם אמריקאים שבאים לכאן לתהות מה זה המקום הזה שכולם עושים כל כך הרבה רעש בגללו... אני מנסה להסביר להם את מהות ההוויה ה"ישראלית", וצפייה במסע שלך היא בשבילי בראש ובראשונה תחושת חיבור חזקה. יופי של מסע... הייתי שמחה להצטרף אליך לכשתחליט לעשות "מדינה שבדרך 2". אני בטוחה שהרבה מהצופים, כמוני, פשוט מרגישים בימים אלו בהם רבים מאיתנו שואלים את עצמם באיזו דרך בדיוק המדינה שלנו בדיוק הולכת ש- "הי, אנחנו לא לבד

! תראו איזה אנשים מצוינים יש לנו בארץ הזו".

ובינתיים, האם יש אפשרות לרכוש את הפרקים בגרסת DVD ? וכמו כן, האם יש להם תרגום לאנגלית ? נראה לי שאוכל להשתמש בחלק מהפרקים להקרנה בפני חלק מהקבוצות שלי. אשמח לשמוע ממך.

גבי לנדאו

מאוד מאוד אהבתי והתרגשתי, לדעתי זה צריך להיות בפריים טיים בערוץ 2. יש בסדרה הרבה מסרים וערכים שצריכים לעבור הלאה, לכולם. שחר שוורץ

שלום יואל,

היה לי חשוב לציין שראיתי אחד מהפרקים של התוכנית שלך, המדינה שבדרך והסדרה הזאת באמת מעוררת השראה. בתור חייל שנמצא ממש באמצע שירותו ממש התחברתי למה שאמרת שם.

מאחל לך הצלחה רבה בהמשך הדרך ובאמת יישר כוח
יואב בן דב

יואל,
עם כזה אבא לא פלא שיש לך כזו בת מדהימה. אין פרק שאני לא מסיים עם עין רטובה
מדמעות. מרגש לגלות באמצעותך את הארץ, נופיה וטובי בניה
ישר כוח בעשייה, ארז גבר

ליואל שלום וברכה ושבת שלום
צפיתי ביום ה בפרק מהסדרה ונפעם לבי. ושוב נפעמתי מהאהבה לאדם ולצה"ל ולתקומת
מדינת ישראל. יפה מאוד. בבית חינוך היו אומרים "יישר כוח". האם ניתן לרכשה ב"ערוץ
הראשון"?
אמתין ליתר הפרקים
בהוקרה רבה
שבת שלום
מלכה יהלום

עוקב נפעם כבר פעם שלישית אחרי הפרויקט שלך לאורכה של הארץ. זהו שיעור מרגש של
אהבה בכלל ולארץ בפרט. כל פרק מרגש אותי וגורם לי לבכות ולטלטל אותי במחשבות לגבי
עתידינו כאן בארץ. מאחל לך המון הצלחה
אברהם רדליך

איזה מזל שיש עוד אנשים נפלאים כמוך שמביאים את הח'ברה הטובים לקדמת הבמה בלי
להתנצל... מרגש תודה לך, אורנה רילוב

ליואל שרון שלום,
אמש התברר לי מהקטע של "המדינה שבדרך" שיש לך בעיה כיהודי חילוני עם המסורת
היהודית. אני גיאולוג (ראה תו"ח קצר מצורף) שעבר אותה סידרה התלבטויות (בעיקר אחרי
שהתנדבתי כנער דתי בגיל 19 לנסוע למחנות העקורים באירופה ולשמוע מהניצולים איך
אלוהי הרחמים והסליחות עמד מנגד כאשר 1.5 תינוקות של בית רבן שלא ידעו חטא מהו
הלכו למשרפות ולבורות הירי). כאיש מדע חקרתי את הנושא וסכמתי את מסקנותי בספרי
"סוד הישרדות והייחוד של העם היהודי" הספר נמצא בהכנה לדפוס. את המסקנות
הבסיסיות אתה יכול לקרוא בפרק הסיכום המצ"ב. אני מקווה שתמצא בפרק הזה תשובה
חלקית לשאלותיך.
שבת שלום,

פרופ' אריה איסר - Prof. Arie S. Issar, Emeritus

יואל,
ראשית תודה, שהכנסת אותי במעט לדרך אותה גמעת בסרט תוך התבוננות משותפת
בנקודות מבט מגוונות, אנושיות, ישראליות, מורכבות, רגישות ועוד...
המסע המרתק המתועד בצורה בלתי אמצעית כשכל "שוט" שקול לאלף מילים וכל מילה
היוצאת מהלב נוגעת ומאירה היבטים מהחיים, של כולנו - במדינה שלנו.
יכולתך לתת ביטוי לפסיפס הדעות והגישות, בין בני המיעוטים "על הדרך" ובקרב הצוות
השותף להפקה - זה כל כך חזק אמיתי ומשקף מציאות בין אם מזדהים איתה או לא.
התחושה שנגענו יחד איתך ושזה נוגע לכולנו - האדמה, הדמעות, הכאב, הערגה, הבית,
הבטחון, התקווה, הכמיהה והרצון להמשיך איתך בדרך ...
אני מרגיש עכשיו שותף אתך למדינה ולדרך. יישר כח !

שלום יואל. אני לא שולח הודעות בדרך כלל לאנשים שאני לא מכיר. שמי רועי, בן 23, אני קצין ביחידה מובחרת בצה"ל. אני ראיתי את התוכנית שלך אתמול בלילה כאשר חזרתי גמור מהצבא, שניה לפני שקיבלתי טלפון על עוד הקפצה מהבית. לאורך כל הסרט ירדו לי דמעות מהעיניים. אצלנו יש סיסמה בצוות, אף זר לא יבין זאת. שאומרים אותה ככה סתם, זה נשמע כמו איזה משפט של כמה לוחמים מתלהבים. אצלנו זה צורב בלב כל יום. לא קרה לי שירדו לי דמעות ככה מאז שהייתי ילד קטן. להגיד שבכיתי אני לא מסוגל. אמרתי לעצמי שאני חייב לכתוב לך מכתב כי הסרט באמת ריגש אותי, והעציב אותי. הלוואי שכל הילדים שישבו שם ושיחקו בטלפונים בזמן ההרצאה של אביגדור קהלני היו כותבים לך את אותו המכתב שאני כותב עכשיו. אבל זה כבר לא מעניין את רוב הנוער של היום. היה חשוב לי שתדע שאתה עושה דבר שראוי לכבוד ושאני מצדיע לך ולדור שלך ולדור שלפניהם שנלחמו והקריבו את חייהם כדי שאני אוכל להיות כאן היום ולהילחם בשביל המשפחה שתהיה לי, בשביל המדינה הזאת, או הסמל שבוהר לחל מאוד קטן מהיתנו בלב.

תודה רבה,

*אני מקווה שזה באמת יגיע אליך. (אסור שהפרטים שלי שרשומים במכתב יגיעו למישהו מלבדך. עם זה אתה אני אשמח לקבל מכתב חזרה שזה כן הגיע אליך כדי להיות בראש שקט.

שוב תודה

יואל שלום

לפני שבועיים ביום חמישי בערב זפצפתי מול הטלוויזיה. במקרה לא מצאתי כלום, ו"נתקעתי" על ערוץ 1. אני לא זוכר איך התחילה התוכנית "מדינה בדרך", אבל אני זוכר שמהוה בקול שלך משך אותי. הסתכלתי וגם אשתי הצטרפה אחרי הבישולים לשבת. זה היה משהו מדהים. עזוב את הסיפור האישי שלך, שבטח כבר טחנו לך כל הכבוד (בלי לזלזל...) ו"איזה כח נתת לי", ואפשר הכל לעשות עם כח רצון וכו', ברור שזה מרשים, מאלף ומלמד.

אנחנו אהבנו את יכולת ההקשבה שלך לאנשים, הסימפטיה, הדיבור שלך, החיוך שלך... הבן אדם שבך...

ראינו את התוכנית ונשארנו עם הרגשה של WOW. שמת תזכורת בטלפון לחמישי האחרון, שלא נשכח...

הבן הגדול שלי, 16, היה בבית (לומד בישיבת נווה שמואל באפרת) בגלל קבלת התעודות ו"הכרחת" אותו לבוא לראות... כמובן שנהנינו יחד. המנהל שלו הוא מג"ד במילואים- חזי זכריה. אמרתי לבני, גלעד, שידבר אתו עליך... יש להם הרצאות אורחים ואתה חייב, לדעתי, לבקר בתיכון שלו.

(לא שרק מג"ד במילואים יכול להתחבר). נראה. יכול להיות שאמרתי לו את זה, כי אני גם רוצה להשתחל להרצאה...

מחכים לראות אותך ביום חמישי

חיים טובים ומהנים

נתי הראל

אלעזר

הי יואל

לא יצא לי לראות את מסעך בארץ כפי ששודר בערוץ 1 בזמן אמת אז בסופי שבוע האחרונים אני "משלים את החסר" ואין פרק שאני מסיים מבלי שעיני רטובות מהתרגשות מהולה בבכי אתה אדם מיוחד, מקור להשראה ועושה רושם שהמשפחה והאנשים שקיבצת סביבך

מקסימים כמוך

ישר כוח

ארז

אתמול צפיתי שוב בתוכנית לך.
יש לי הרגשה שמפרק לפרק אני מעריצה אותך יותר
איפה יש עוד אנשים כאלה, כמוך?
בברכה חנה ניסמן

יואל שלום, ערב טוב וסוף שבוע נפלא,
ראיתי את סרט המסע שלך הערב ומאוד התרשמתי. אתה מעורר השראה אמיתית, אני
מקווה שכל מטרותיך יתגשמו בשבילך ובשביל כולנו.
אני גר בגליל, משפחה ושלושה ילדים. סמג"ד במלחמה האחרונה בצפון. מנכ"ל חברה
פרטית קטנה.
בשנה האחרונה פעיל בהתנדבות יחד עם עלי אבו עוואד מכפר ליד חברון במטרה להנהיג
את המנהיגים לשלום!
אשמח לפגוש אותך בנושא יחד עם עלי. להכיר ולראות אם נוכל יחד לשנות את המציאות.
עדיין לא נכשלת!

/Yoav rodan, Rogat promoting, <http://www.rogat.co.il>

סידרה מרגשת המלטפת את הפצעים של המדינה ברוך ובאהבה גדולה. נורית גיז גלילי

ליואל שלום וברכה
צפיתי אתמול בפרק הראשון של הסדרה ונפעמתי בענק. אין לי מילים לבטא את ההתרגשות
וחוכמת החיים כפי שעולה מהסרט. לעניות דעתי חייבים לשדרה מדי שנה. (אגב, היה
אתמול בחדשות אזכור של עמותת "אתגרים" שייסדת, בהקשר לסיים הטירונות של החייל
אורן אלמוג)
מירי דולן

יואל יקר,
צפיתי הערב במסעך. זה היה כל כך מרתק ריגש אותי מאוד מאוד להצדיע לאנשים כמוך
וכמו שאר המשתתפים והלוחמים מאותה תקופה. בכלל כשאני מסיירת ברמת הגולן ליבי
נחמץ עד היום. דמם של הלוחמים זועק מהאדמה..למעשה כל גבולות מדינתנו היסטוריה
כואבת זרועה באנדרטאות... יצא לי לבקר במצפה נמרוד בראש פינה, ולשמע את סיפור
נפילתו של נמרוד, כואב...סידרה חשובה מרתקת מעניינת מצולמת עם מקומות אתרים ועם
שירים וקטעי קישור נפלאים..
העוצמה שלך והמוטיבציה שלך אכן נותנים השראה
יישר כוח איש יקר.
ארנונה מילר

הערב צפיתי בשנית בסדרה המאלפת שלך לאחר שצפיתי בה לפני כשנה. משום מה הפעם
הצפייה בה הייתה קשה לי שבעתיים.
פעם אחרונה שזלגו דמעות מעיניי היה לפני שלוש שנים כשנולד נכדי הבכור.
הפעם אתה הצלחת לגרום לי לדמוע בשל הדיאלוגים שהיו בפרק עם הילדות היתומות
שאיבדו את אביהם, עם האב השכול ששכל את בנו.
למה הפעם כן ובפעם הראשונה לא? כנראה שבפעם הראשונה אנו מסתכלים ובוהים ופעם
השנייה אנחנו מתבוננים ומפנימים את מה שראינו.
כל טוב ידידי
יהודה נדב

שלום רב,
אמש צפינו בפרק האחרון של סרטך ואני רוצה לשבח אותך שוב ושוב על עבודה מקצועית
נקייה ישראלית וציונית אשר מזמן לא ראינו שכמותה.
הבאת אלינו הצופים את החברה הישראלית על כל צבעיה וגווניה מחלוקותיה וחינה המיוחד
ללא התייפיות וללא התחנפות.
לאורך כל המסע היה הרבה כאב אומץ שמחה ובעיקר נחישות מיוחדת מאין כמוה.
ישר כוח!!!
נעמה ושמשון

ליואל שלום,
אתמול בערב צפיתי בחלקו השני של סרטך על מסעך המופלא מהחרמון דרומה.
נדמה לי שזהו שידור חוזר, אך בפעם הראשונה ששודר לא הייתי ער לקשר שלי לנושא.
בחלק הראשון של סרטך הוצג הנגמ"ש עליו היית בעת פציעתך, תמונה הזזה לתמונה
באלבום הזיכרון שברשותי.
לאחר שהזכר תאריך פציעתך, 24/10/1973 קיבלתי צמרמורת: אחי גיל שלו ז"ל היה איתך
בנגמ"ש ושם נהרג. גיל היה לוחם בשייטת 707 (לאחר המלחמה חזרה לחיק שייטת 13).
הצוות של גיל בפיקודו של שמואל שרון היה בכח שירד לעיר סואץ ובתכניתם היה לנתק
העברת דלק ואמצעים ממערב לתעלה לארמיה השלישית הנצורה במזרח לתעלה.
לא אלעה אותך בסיפורים ופרטים חדשים אותם אנו לומדים מדי שנה בפגישה בין חבריו של
גיל לבין המשפחה, בבית העלמין. (גיל קבור בחלקת קיבוץ מעין-צבי בזכרון יעקב).
לצערי הורי כבר הלכו לעולמם, נשאו בליבם את הכאב של אבדן בן, אך המשיכו בחיים
ושמחו לראות נכדים, הן שלשת בני (שכבר סיימו צבא, כולם כמובן כלוחמים) והן ילדיו של
אחי, מיכאל.
במידה ויש ברשותך פרטים נוספים על האירוע אותם תוכל לחלוק אתנו, נשמח לשמוע.

בברכה
זאב שלו
רח' שרת 5/35
נתניה 42245 טל. 052-6166680